

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 marca 2020 r. w sprawie o sygn. akt X P 705/18 Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił powództwo U. S. przeciwko (...) Zakładowi (...) na (...) Spółce Akcyjnej w W. o odprawę dodatkową (pkt 1); zasądził od U. S. na rzecz (...) Zakładu (...) na (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 202,00 (dwieście dwa) złote tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2); nie obciążył stron kosztami sądowymi i przejął je na rachunek Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (pkt 3).

Sąd Okręgowy w Łodzi, rozpoznając apelację powódki, która wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 1 500,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 18 maja 2017 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa prawnego za obie instancje , według norm przepisanych , zważył, co następuje.

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Zgodnie z ustawowo przyznaną kompetencją w wypadkach wskazanych w art. 387 § 2¹ KPC Sąd odwoławczy sporządza pisemne uzasadnienie orzeczenia w sposób uproszczony i może odstąpić od szczegółowego przedstawienia podstawy faktycznej, czy też wyczerpującej prezentacji oceny prawnej. Sąd Okręgowy w Łodzi podziela w całości i przyjmuje za własne prawidłowo poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, jako znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, jak również akceptuje dokonaną przez tenże Sąd prawidłową ocenę prawną ustalonego stanu faktycznego bez konieczności ponownego przytaczania (art. 387 § 2¹ KPC). W ocenie Sądu odwoławczego zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe i nie narusza dyspozycji powołanych przez Sąd Rejonowy przepisów prawa materialnego i procesowego.

Przechodząc do zarzutów apelacji w pierwszej kolejności konieczne jest odniesienie się do sformułowanych przez skarżącego zarzutów naruszenia przepisów postępowania. Wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania co do zarzutów dotyczących zastosowania prawa materialnego, ponieważ jego właściwe zastosowanie jest możliwe jedynie na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego.

Wbrew zarzutom strony apelującej Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 KPC. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga bowiem wykazania, iż sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Natomiast zarzut dowolnego i fragmentarycznego rozważenia materiału dowodowego wymaga dla swej skuteczności konkretyzacji i to nie tylko przez wskazanie przepisów procesowych, z naruszeniem których apelujący łączy taki skutek, lecz również przez określenie, jakich dowodów lub jakiej części materiału zarzut dotyczy, a ponadto podania przesłanek dyskwalifikacji postępowania sądu pierwszej instancji w zakresie oceny poszczególnych dowodów na tle znaczenia całokształtu materiału dowodowego oraz w zakresie przyjętej podstawy orzeczenia. Zarzuty skarżącego sprowadzają się w zasadzie jedynie do polemiki ze stanowiskiem Sądu i interpretacją dowodów, dokonaną przez ten Sąd i w takiej postaci nie mogą się ostać. Apelująca przeciwstawia bowiem, ocenie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji, swoją analizę zgromadzonego materiału dowodowego. Odmienna ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego przedstawiona przez powódkę, a w zasadzie odmiennie wnioski wyprowadzone na podstawie tych samych okoliczności, pozostają, jedynie, w sferze dyskusji i nie są wystarczające do uznania, że Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy przepisów postępowania, a jego ocena jest dowolna. Ponadto odnosząc się do twierdzeń apelacji wskazujących na niewłaściwą ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, poprzez nieprzyznanie wiary dowodom przedstawionym przez powoda, wskazać należy, że jeżeli w sporze dwie grupy świadków lub strony zeznają odmiennie bądź poszczególne dokumenty wskazują na odmiennie okoliczności, to do Sądu meriti należy ocena, którzy świadkowie, strona i dlaczego zeznają wiarygodnie, oraz które dokumenty zasługują na uwzględnienie. Danie wiary jednym, a nie przyznanie wiary drugiem świadkom, stronie bądź dokumentom, samo

przez się nie narusza zasady z art. 233 § 1 k.p.c., a stanowi właśnie o istocie sędziowskiej oceny dowodów, która opiera się na odpowiadającym zasadom logiki powiązaniu ujawnionych w postępowaniu dowodowym okoliczności w całość zgodną z doświadczeniem życiowym.

Reasumując, przeprowadzona przez Sąd I instancji ocena zebranego materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, a zarzuty skarżącej w tym zakresie sprowadzają się zatem jedynie do forsowania własnej, korzystnej dla niej, oceny stanu faktycznego. Postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone prawidłowo. Miało to swoje odzwierciedlenie w rzeczowym uzasadnieniu wyroku. Dochodząc do poprawnych ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy w konsekwencji dokonał prawidłowej subsumcji prawnej.

Nie sposób również podzielić argumentacji skarżącej, co do naruszenia przez Sąd Rejonowy dyspozycji art.76 kc w zw. z art. 300 kp poprzez ich niezastosowanie w zakresie zastrzeżonej przez strony formy czynności prawnej przewidzianej dla zmiany porozumienia o rozwiązaniu umowy o pracę z dnia 24 kwietnia 2017 r. W ocenie Sądu Okręgowego, zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że powódka, w związku ze swoim nagannym zachowaniem polegającym na bezpodstawnym zgraniu na pendrive bazy klientów pracodawcy, zgodziła się na rozwiązanie umowy o pracę z pracodawcą na mocy porozumienia stron, co było równoznaczne ze zniweczeniem skutków uprzednio zawartego porozumienia z dnia 24 kwietnia 2017 r. Całokształt okoliczności niniejszej sprawy wskazuje bowiem, że porozumienie z dnia 24 kwietnia 2017 r. dotyczyło jedynie tych pracowników, którzy rozwiązywali umowy o pracę z przyczyn niedotyczących pracowników w ramach zwolnień grupowych. Skoro zatem wnioskodawczyni zgodziła się, chcąc uniknąć konsekwencji prawnych, na propozycję swojego pracodawcy na rozwiązanie umowy o pracę na mocy porozumienia stron z dniem 26 kwietnia 2017 r., to tym bardziej musiała sobie zdawać sprawę, choćby ze względu na rozmowę jaką w tym dniu odbyła ze swoimi przełożonymi, że porozumienie z dnia 24 kwietnia 2017 r. nie będzie miało jakiegokolwiek zastosowania w stosunku do jej osoby, a zatem zarzut strony powodowej, co do naruszenia przez Sąd Rejonowy dyspozycji art.76 kc w zw. z art.300 kp okazał się również niezasadny.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy w Łodzi w oparciu o art. 385 KPC oddalił apelację jako bezzasadną.

O zwrocie kosztów zastępstwa procesowego za II instancję orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c. a także § 10 ust. 1 pkt 1 oraz § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. 2018 r., poz. 265).

Przewodniczący: Sędziowie:

S.B.